

Hvad er nu Praxis i dette Thing og i Rigsdagen, naar man ser Folk overtage et gavnligt Foretagende, naar man ser dem sætte deres egne Penge dert med Risiko for at sætte dem til? Det er dog virkelig den, at Staten træder til og giver sin Understøttelse. Saaledes er det, og man vil paa mangfoldige Punkter i vor Finantslov finde, at Staten i saa Henseende anser sig forpligtet til at træde til og at sige: Da I anvende saa mange Penge derpaa, og det er et Diemed, der er almengavnligt, vil ogsaa Staten give sin Del. Er det da en Betragtning, der ligger saa fjernt, naar man i dette Tilfælde siger: Her er Mænd, som tilbyde at gjøre Opoffelser for at ordne Sagen, saaledes at Rigsdagen slipper fri for Stutteriet, medens vi dog tillige beholde et Stutteri her i Landet med Muligheden af den Gavn, det kan gjøre; derfor betragte vi dette som en Sag, der hører under samme Begreb som de Sager, jeg har omtalt, og af hvilke der findes mange paa vor Finantslov. Jeg betragter disse 2,000 Rbd., som man siger, at man maa give om Mæret, som et Tilskud af Staten istedetfor de 10,000 Rbd., og jeg mener, at Staten derved endda har vundet 8,000 Rbd. Jeg siger derfor: Lad os gjøre det, saa tror jeg, vi handle klogt.

Ordføreren: Det forundrer mig, at det ærede Medlem, der nu talte, ikke gjorde den samme Regning ved Sagens 1ste Behandling; dengang forelaa det akkurat paa samme Maade. (C. B. Nimestad: Det var dog underligt. Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning!) Dengang optraadte det ærede Medlem stærkt imod Lovforslaget, og det har maasse bidraget til, at flere Andre have troet det umuligt at føre Sagen igjennem i Thinget, hvis vi bleve staaende ved de 2,000 Rbd. Jeg skal forøvrigt kun sige til den høitærede Minister, at jeg ganske vist ikke har Underretning fra disse Forpagtere om, hvad de ville give, og at jeg heller ikke har søgt saadan Underretning; men efter hvad jeg har kunnet forstaa af, hvad der er kommet frem i Udvalget og fra Mænd, som ganske vist staa disse Forpagtere nær, som jeg antager, have disse Forpagtere dog i den senere Tid

stædigt truffet sig længere og længere tilbage. Salsald er det afgjort, det tør jeg sige med Sikkerhed, at jo længere Udvalget har forhandlet, jo mindre Udfigt har der været til, at der kunde opnaas nogen Enighed.

C. B. Nimestad: Ved første Behandling stillede Sagen sig anderledes for mig i væsentlige Punkter. Det var mig ikke dengang aldeles klart, og det var heller ikke oplyst, at nogen af disse Mænd vilde sætte saa mange Penge til om Mæret. Det var det, jeg ikke vidste, og jeg har heller ikke yttret, at jeg vidste det. Dertil skulde den ærede Ordfører have lagt Mærke; han vilde da have anstillet en fornuftigere Sammenligning.

J. Nee: Jeg kan ikke være enig med den ærede Ordfører i, at de Mænd, der have villet forpagte Stutteriet, skulde under Sagens Behandling mere og mere have truffet sig tilbage. Da jeg haade har været Medlem af det Udvalg, Folkethinget først har nedsat i denne Sag, saavel som ogsaa af Fællesudvalget, tror jeg at burde udtale, at det ikke er mig bekendt, at de Mænd, der have villet forpagte det, nogeninde have tilbudt at ville give Mere end 2,000 Rbd, og ved det sidste Møde, der holdtes i Fællesudvalget, blev der af Formanden fremlagt en Skrivelse, der var undertegnet af 3 af de Mænd, som man antog vilde forpagte det, og som der hele Tiden har været Tale om, og i denne Skrivelse blev det da udtalt, at der ikke var Udfigt til, at de vilde bestemme sig til at gjøre et høiere Tilbud. Det forekommer mig saaledes, at disse Mænds Stilling til Sagen er fuldkommen klar; det vilde i Sandhed ogsaa have forundret mig, hvis Stillingen havde været anderledes, end den er, hvis der nogeninde var tilbudt at give Mere, thi efter hvad der fra flere Sider erfares, er det Tilskud, som Forpagterne i 20 Aar ganske sikkert ville komme til at yde, overordentligt stort, og det forekommer mig derfor ogsaa, at man fra første Færd af strax burde have modtaget et Tilbud, som Bedkommende ikke have forsøgt at trække sig tilbage fra, men heller ikke bestemt have lovet at forhøje.